

Ráckeve és a Karib-szigetek

Mi köti össze Ráckevét a Karib-szigetekkel? – tehetné fel a Kedves Olvasó a kérdést, amelyre számunkra, ráckeveiek számára a válasz, hogy nem mi?, hanem Ki? Egy dinamikus, vidám és kalandvágyó fiatal lány, aki már az egyetemi éve alatt is azt érezte, hogy szűk neki a rendelkezésére álló tér, tágítani szeretne rajta. Akiben mindig is benne munkált egy érzés: segíteni, adni szeretne a rászorulóknak, tenni valamit azért, hogy elesett vagy hátrányos helyzetben élő emberek minőségibb életet élhessenek és ehhez minden segítséget megkapjanak.

Ezért kezdett el a diploma megszerzése után Lovassy Katalin ez irányban kutakodni és nem kellett sokáig az internetet böngésznie, hogy rátaláljon egy nemzetközi szervezetre, melynek a világ különböző részein vannak projektjei oktatás, egészségügy, mezőgazdaság és környezetvédelem területén.

Továbbképzéseken vett részt Svédországban, Norvégiában, aztán a család nagy megdöbbenésére bejelentette, első munkahelye Afrika lesz, Mozambikba repült.

A szervezet iskolái a világ több földrészén is működnek és Katalin már több mint két éve dolgozik együtt a világ különböző országaiból érkezett munkatársakkal, először Afrikában, majd 2012 augusztusa óta St. Vincenten folytatta tovább munkáját.

A családját ismertem régóta, de róla nem tudtam semmit egészen addig, amíg néhány hete egy kedves hang fel nem hívott, hogy 20 percet kérjen tőlem. Gondoltam, biztosan egyetemi, főiskolai hallgató, aki kutatni szeretne, szemináriumi dolgozat vagy szakdolgozat megírásához kér segítséget.

Mosolygósan kis sarujában egyszer csak biciklizett egy fiatal lány és néhány perc múlva

nyilvánvalóvá vált számomra, hogy egy nagyon fontos üzenetet szeretne közvetíteni saját sorsán és hivatássá vált munkáján keresztül: jó segíteni, erőt és hitet ad az embernek, különleges érzés világot látni, tapasztalatokat gyűjteni és életre szóló élményeket, igazi barátságokat kötni. Katalin otthon érzi magát a nagyvilágban, nem fél az ismeretlentől, mert felfedez, kutat és örömmel nyit az új kultúrák felé újra és újra, azzal a hatalmas tenni akarással párosuló bátorsággal és szenvedéllyel, amelyről most itt az újság hasábjain vall a Ráckevei Újság olvasóinak. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy rövid időre érkezett haza, abban is sok egyéb elfoglaltsága, prog-

ramja volt, ezért túl sok időnk nem maradt az interjúra, elkezdtük Ráckevén és befejeztük a Karib-szigeteken. Igaz, sajnos nem én utaztam el hozzá, hanem a világháló segítette, hogy Kata leírhatta félbe maradt válaszait számunkra és elkészülhessen ez a „virtuális”, mégis valóságos interjú:

Jáki Réka: – *Mesélnél egy kicsit magadról az újság olvasóinak, hiszen lehet, hogy többen ismernek is!*

Lovassy Katalin: – *Mindig is kerestem, hogy mi legyen az én utam, mi az én kitűzött feladatom az életben, valamint vágytam rá, hogy a munkám egybefonódhasson az életemmel. Nem egy egyszerű feladat ez, de most úgy érzem rátaláltam erre az ösvényre vagy inkább már útra: jó példát mutatni a következő generációnak származástól függetlenül, környezettudatosan élni. Segíteni a rászorulóknak csodálatos dolog és örömmel mondhatom, hogy igen, én ezt választottam hivatásomnak, valamint életformámnak. Szüleimnek és családomnak köszönhető ez, akik minden kölöncnek tűnő ötletemben támogattak és mögöttem álltak, hisz mindig szép, tudatos példát mutatva türelmesen várták, hogy magamra, hivatásomra találjak. A mostani környezetvédelmi projektben is bármikor kikérhetem tanácsukat, akár anyukám pedagógiai bravúrjait, akár apukám kertészkedési tuti-tippjeit. A világot járva büszkén állíthatom, hogy magyar vagyok (mert mi magyarok mindenhol megfordulunk és elismernek, szeretnek minket) ezen felül ráckevei lány.*

– Hová jártál iskolába, egyetemre, mit tanultál?

– Általános iskolát Szigetbecsén, gimnáziumot Baján végeztem, mindkét intézmény mellett a német nyelv tanulása volt célom. Mindig is szociálisan érzékeny voltam, így pályaválasztáskor a Budapesti Corvinus Egyetemre esett választásom, ahol a Társadalomtudományi Karon társadalmi kommunikációt és szociológiát hallgattam.

– Hogyan jött az ötlet, hogy önkéntesként dolgozzál? Hogyan találtad meg ezt a nemzetközi szervezetet? Hová mentél először, és később mit láttál eddig a nagy világból?

– Kicsi korom óta dédelgetett vágyam volt,

Richmond Vale Akadémia

Szemétszedő akció

hogy eljussak Afrikába és legjobb tudásom szerint cselekedjek. Az egyetem elvégzése után úgy éreztem, hogy itt az idő, most vagy soha... Az internetet segítségül hívva beírtam a keresőbe, hogy „Afrika önkéntesség”... Egy skandináv-programot dobott ki elsőként, így 3 hónapot Svédországban, majd 6 hónapot felkészüléssel Norvégiában töltöttem, ezt követte az afrikai, az én esetemben mozambiki kiküldetés. A szervezet oktatási szektorában dolgoztam, általános és szakiskolák, valamint árvaházak fejlődését szorgalmaztuk különböző kampányokkal, példát említve: gyerekeknek angol- és könyvklubot, könyvtár létrehozását tettük lehetővé és még sok más csodálatos és felejthetetlen dolgot. Itt ejtett rabul ez a különleges és dinamikus kihívása az életnek. Ezek után éreztem, hogy tovább kell lépnem, így érkeztem a Karib-térség egyik legszegényebb államába, St. Vincentre, ahol jelenleg is élek, és egy környezetvédelmi projektben dolgozom.

– *Részleteznéd kicsit számunkra a munkahelyedet és az általad és munkatársaid által végzett tevékenységet?*

– Az intézmény neve ahol tevékenykedem „Richmond Vale Academy”, mely St. Vincent szigetének északi, visszamaradottabb részén az aktív La Soufrière vulkán lábánál fekszik. Az akadémia két programot kínál a világ minden részéről érkező aktivistának, a 18 hónapos „Fogjunk össze a szegénység ellen!” címet viselő és a 6 hónapos „GAIA” környezetvédelmi projektek. Itt dolgozom tanárként és a „GAIA” csapat

vezetőjeként. Diákjaim színes palettát vonultatnak fel: orosz-spanyol-mexikói-lengyel-st. vincenti származásúak. Az akadémia a térség klíma-központjaként jelenkedik, példát igyekszünk mutatni a környezettudatosság és a fenntartható fejlődés területén organikus kertgazdálkodásunkkal, megújuló energiaforrások használatával, mint biogáz, esővíz újrahasznosítása. Ebben az évben fő célunk az akadémia napkollektorral történő felszerelése. A megszerzett tapasztalatainkat a környező falvak megsegítésénél kamatoztatjuk, önkormányzati iskolákban tanítunk, újrahasznosítást propagálunk, ennek legszebb gyümölcse a közelmúltban a helyi gyerekek segítségével épült játszótér, melyet használt autógumiból készítettünk. Szemétszedő verseny, adománygyűjtő kampányok szervezése, valamint természeti katasztrófákra való felkészülés is a mindennapi kihívásaink közé tartozik.

– *Meg tudod fogalmazni, mit tartasz a legfontosabbnak és legszebbnek ebből az egész hivatásból?*

– Munkám során mindennap különböző meg-

mérettetések sorával találkozom, de hiszek és bízom benne, hogy ez nemes cél érdekében történik. Talán mondhatom, hogy legszebb része a hivatásomnak a gyerekek és a tanítás, hisz az ő generációjuk jelenti a jövőt, az ő környezettudatosságra és szellemi nyitottságra való nevelésük hozhatja a változást.

– *Milyen kalandokra vágysz még, szándékodban áll még tovább utazni, más országokba eljutni, esetleg földrészekre tovább?*

– Egyelőre a közeljövőt St. Vincenten, ebben a projektben képzelem el, hisz rengeteg dolog van még, amit szeretnék véghez vinni, megvalósítani. Persze ehhez társak is kellene. Ezért szeretném felhívni így a Ráckevei Újságon keresztül is mindenkinet a figyelmét, hogy akit érdekelne az akadémia és az általunk kínált oktatási projektek, vagy csatlakozni szeretnének intézményünkhöz, további felvilágosítást kaphatnak a www.richmondvale.org vagy <http://www.facebook.com/RichmondValeAcademy> elérhetőségeken. Iskolánk kapuja mindenki előtt nyitva áll, aki tanulni vagy dolgozni szeretne velünk és magáévá tudja tenni akadémiánk tanításait, a környezettudatos életre való nevelés fontosságát. Ajánlok az érdeklődők, interneten böngészők figyelmébe egy újabban készített videón-

kat is: <https://www.youtube.com/watch?v=s6azPESaVcA&list=UU11Q4oA2N0YMVskaLNJGXSQ&index=1>

– *Kedves Katalin, kívánok Neked még nagyon sok örömet és sikert ebben a munkában, és azt hiszem kedves szüleid, családod méltán büszkék lehetnek Rád, szép és komoly hivatást választottál magadnak. Vigyáz Magadra abban a távoli világban, és ha hazalátogatsz újra, várunk szeretettel esetleg egy délutánra, estére, amikor bemutathatnád munkádat fotók, filmek segítségével is. Köszönöm az élő és a virtuális beszélgetést is!*

– Én köszönöm a lehetőséget, örülök, hogy a ráckeveiek számára egy kicsit betekintést nyújthattam ebből a fontos hivatásból és nemzetközileg is elismert akadémiairól, és persze, örömmel és szívesen beszélgetek erről, ha többeket érdekel tágabb körben is, amint ismét hazatérek. Addig is szeretettel gondolok családomra és Ráckeveire is!

Jáki Réka